

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2363

гр. София, 16.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А

като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А Гражданско дело № 20231110127028 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 129, ал. 3-4 от ГПК.

Софийският районен съд е сезиран с искова молба на Б. А. Д. срещу Национална агенция за приходите и Д. Т. Т., с която предявява отрицателен установителен иск по чл. 440, ал. 1 от ГПК и претендира със сила на пресъдено нещо да се отрече правото на собственост на Д. Т. Т. върху движимите вещи, находящи се в собствения на ищцата недвижим имот по съображения, че са нейна изключителна собственост, поради което насоченото върху тях принудително изпълнение се явява незаконосъобразно.

С Разпореждане №102057/2023 г., връчено на 04.09.2023 г. на ищеца, Съдът при повторна проверка за редовност и допустимост на искова молба е констатирал нередовности и дал точни и ясни указания на ищеца да обоснове правен интерес от предявяване на иска, както и изброяване на движимите вещи, предмет на иска. Ищецът е предупреден за правните последици при неизпълнение на указанията в цялост и в срок. В конкретния случай срокът за изпълнение на указанията е изтекъл на 11.09.2023 г., вкл., на осн. чл. 60, ал. 4 от ГПК.

Видно от Молба вх. № 249385/08.09.2023 г. по описа на СРС ищецът не е уточнил в срок фактическите си твърдения, а вместо това е заявил отвод на предишния съдия докладчик, чието действие е занапред, считано от деня на отвеждане на съдията.

Абсолютна положителна процесуална предпоставка за съществуването на правото на установителен иск е наличието на правен интерес, който ищецът не обосновава, съобразно указанията на съда.

Съгласно чл. 64, ал. 1 от ГПК, процесуалните действия, извършени след като са изтекли установените срокове, не се вземат предвид от съда. В тази връзка следва да се отчетат разясненията по правилното приложения на закона и дължимите от съда и страните процесуални действия, дадени с Решение № 50265/10.01.2023 г. по гр. дело № № 3517/2021 г. IV г.о. на ВКС, за това че изпълнение на указанията на съда след дадения за това срок са невалидни процесуални действия, по арг. от чл. 64, ал. 1 от ГПК; а "последвали други

процесуални действия на страните и съда, вкл. постановяването на съдебни решения, не го валидират. Съдът няма право да преценява кое от изискванията за редовност на искова молба ще съблюдава и кое - не, при кое неизпълнение на указания по чл. 129, ал. 2 ГПК ще прилага последиците по чл. 129, ал. 3 ГПК и за кое - не. Повторното указание по чл. 129, ал. 2 от ГПК до ищеца не възобновява, нито удължава вече изтеклия срок за изпълнение. То не може да се разглежда и като погрешно указан по-дълъг срок за изпълнение с последиците по чл. 62, ал. 3 ГПК, защото на практика е дадено повторно, ново указание, при вече неизпълнено указание по чл. 129, ал. 2 ГПК, за което последицата е прекратяване на производството. Като е разгледал, въпреки това иска по същество, първостепенният съд е постановил недопустимо решение. Като го е потвърдил, въззивният съд сам недопустимо се е произнесъл."

За пълнота е необходимо да се отбележи, че евентуалното повторно даване на указания на ищеца за отстраняване нередовности на исковата молба, би нарушило прогласения в чл. 9 ГПК принцип за равнопоставеност на страните в гражданския процес, като би поставило една от тях в привилегировано положение спрямо противната и би превърнало съдът в нейн помощник. В този смисъл е Решение № 315 от 07.12.2010 г. по гр. д. № 3555/2008 г. на ВКС, IV г. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК, поради което имащо характер на задължителна съдебна практика съгласно т. 2 на Тълкувателно решение № 1 от 19.02.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСГТК.

Съдът отчита, че ищецът намира, че исковата му претенция е ясна при условие, че другите ответниците не оспорват иска му, в който смисъл, действително, е само отговор на искова молба на отв. Т.. Редовността и допустимостта на предявения иск се определя от Съда, а не според процесуална позиция на насрещната страна, освен ако евентуално не се касае за привиден процес и недобросъвестно упражняване на процесуални права.

Ето защо съдът намира, че на основание чл. 129, ал. 4, вр. ал. 3 ГПК, доколкото вече е образувано дело, производството по него следва да бъде прекратено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 27028/2023 г. по описа на СРС, 50 с-в.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____